

הגדולה בהצגות ישראל:

תיאטרון ינדיית

the Price of Peace

המסר כתובת על הקיר ר' ארבע קופסות כדור רי, "אס" 16" באחד הבתים שפוננו.

טרם הסתיימה הנסיגה מסיני, וכבר נעשה פה מעשה מכווער של חילול האנדרטה. לא בידי המצרים, אלא דווקא בידי הפטריוטים בעיני-עצמם, הסובבים במקום. אנשיו של צחי הנגבי פלשו למיגדל האנדרטה והרסו כמה ממדרגות הברזל שלה. הפולשים התכצרו למעלה. שפכו חומר שמנוני לרגלי האנדרטה, והפכו את יד-הזיכרון למקום הדומה יותר למיתקן שריון תים. לא המישטרה ולא שילטונות הצבא נקפו עד כה אצבע כדי לעצור את מחללי האתר, או לפחות, לפנותם ממנו.

קרבות דמה

ב 31 במארים נודע לעם ישראלי, מעל גבי עמודי העיתון נות וגלי הרדיו, שמחצות אותו היום תיפרד ישראל מהבל ימית. "זה כבר לא שטח ישראל", פורסם. אך היה זה רק פרק נוסף בהצגה. מה השתנה בבוקר ה'1 באפריל 1982? צה"ל לא פינה את העיר ימית. צה"ל לא ניתק את מגורי המתנגדים לנסיגה מורם החשמל (המשך בעמוד 94)

אל החוף, הצבא השאיר שטח רחב לתימרונים, והצלמים פעלו ללא הפרעה לאורך כל הדרך. מה שאסור לצלמים בצפון הארץ, מותר בדרום. המעפלים הובאו אל הצלמים כמו שור אל מטדור, צלמי טלוויזיה ועיתונות עומדים בשורה כמו ציידים בספארי, מול הפלישה של המעפילים שהגיע על גבי סירה קטנה

הכל למען המצלמות

מ שאית המכולת של צה"ל, הנושאת את השלט שק"ם — קאנטינה נידת. חנתה בפתח הי רובע הדרומי של העיר ימית. על גנות הבתים הסמוכים, שקי חול ו"תחמושת" — ראשי כרוב וירקות אחרים שיושלכו על חיילי צה"ל, כשיבואו לפנות את חובשיהכיסות, חברי התנועה לעצירת הנסיגה בסיני.

אל אשנב מכונית השק"ם באו בריצה חברי התנועה, שירדו

כדי להרשים את

העולם נערך בחבל

ב'יום של דראמה

ששמה אחיד השלום

מהגגות המבוצרים נגד צה"ל, כדי לרכוש דברייאוכל מצה"ל. המכירה נעשת בזריזות. חייל העומד באשנב המשאית מחלק בקצב מהיר את דבריי-האוכל ו מקבל כסף מידיהם של בחורי הי ישיבה. אלה הוזרים עמוסי סלים אל עמדותיהם.

לא הרחק ממקום מימכר צורכי המכולת ניצבת אנדרטת אונגות הפלדה, לזכר חללי מילחמת ששת הימים שנפלו בסביבה זו. אחרי חתימת הסכמי קמפ-דייוויד ביקשו בני המישפחות השכולות להעתיקה לתוך שטח ישראל, בקשתם נדחתה, ובלבדם נותר חשש כי המקום יזווג אחרי כוא המצרים.

ב'יום בתוך המים הפארודיה מושלמת, הבימאי אירגן את המתנגדים לנסיגה לתמונה ב' צוותא בתוך המים. דגלים ושירה מוסיפים למחזה נופך לאומי — חלק מהשחקנים עומד דום, חלק מנפנף בדגלים, ואחרים מביטים ישר אל תוך מצלמות הטלוויזיה ועדשות צלמי העיתונות. הכל מקווים שההצגה, שתועבר באמצעות הלוויין וכלי התקשורת הבינלאומיים לכל פינות העולם, תצליח.